

PETER SCHAAP

ZWERMTIJD

ZILVERSPoor

BOEKEN VAN PETER SCHAAP BIJ ZILVERSPOOR:

FANTASY:

De zwarte troon

Het zwaard van Mehdany

YOUNG ADULT SF:

Mistwereld

Zwermtijd

ANDERE JEUGD- EN YOUNG ADULT BOEKEN:

Heksen in Hallumseput

Het slavenschip

© 2015 Peter Schaap

© 2015 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en typografie: Studio Zilverspoor

Beeldmateriaal omslag:

Atelier Sommerland, Linda Bucklin, diversepixel/shutterstock.com

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978 94 90767 99 0

NUR 285, 333

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

ZWERTTIJD

DEEL 1

SCHACHT HELLEMOND

DEEL 2

ROEN

DEEL 3

ZWARTKLOOF

DEEL 4

ZWERTTIJD

DEEL 1

SCHACHT
HELLEMOND

HOOFDSTUK 1

Het begon als een smalle streep aan de horizon, een aan de uiteinden licht gekromde lijn die zich gestadig uitbreidde naar oost en west als een naderbij sluipend gehoornd monster.

De lijn werd breder, donkerder. Er werd een strook gevormd die zowel de lucht als de aarde bedekte. Aan de westkant stokte de beweging plotseling. Als een duistere slak trok de massa samen, daar waar het land ophield en hij het water raakte.

Het land was rijk en groen tot aan de lage zwarte klippen waar aan de rand onregelmatig gevormde granieten blokken de zee instaken als de gespreide vingers aan een hand. Honderd meter verder viel een enkel kaal, witachtig-uitgeslagen rotseiland te zien.

De strook werd een band met langzaamaan zichtbaar wordende, vervagende grenzen.

De verandering begon zich nu sneller te voltrekken. De band werd een brede duistere tong. Boven het geraas van de branding werd het geluid hoorbaar als van miljoenen belletjes, tinkelend tegen de hoogste gehoorgrens aan.

De tong groeide tot een geweldige koepel van nacht. In de voorste rand daarvan werden stromingen zichtbaar: tijdelijke verdunningen die door het zwart erachter werden opgevuld. Een voorste golf likte aan de zon en toen... schaduw. De koepel sloot zich over het

groene land. Alles werd zwart. Het geluid overstemde nu de branding. Achter een hevige luchtverplaatsing aan viel de koepel uit de hemel.

De aarde was zwart, totaal bedekt met een wriemelende schurende massa. Het belletjes-geluid nam af. In plaats daarvan klonk er een krakend, zangerig gebrom, terwijl het land werd stuk gevreten. Na enkele minuten was het voorbij, de zwarte deken verhief zich van de bodem.

De zon dook op, eerst door de ijle slierten, daarna gelijkmatig stralend over het land waar nu niets meer groeide.

Een kale golvende vlakte, afgebroken aan de rand waar de zee tegen de steile rotsen sloeg. Het eiland was verdwenen. Het hoge geluid van de sprinkhanen zakte weg in het geroffel van de branding...

HOOFDSTUK 2

Rhania schakelde het geluid uit en liet zich met dichtgeknepen ogen achterover in de zetel glijden. Een dunne lijn verdeelde de onderste helft van haar voorhoofd in tweeën tot aan de brug van haar korte, smalle neus.

Haar neus paste niet helemaal bij haar driehoek-vormige gezicht. Hetzelfde kon gezegd worden van haar mond, haar groene, wat ver uiteenstaande ogen en de andere details, als men ze afzonderlijk beschouwde. Alles tezamen, gaf het echter het merkwaardige effect van mooi en niet mooi te zijn. Het hing er totaal vanaf wat ze er mee deed.

Zelf zat ze daar niet mee, zelfs niet met haar rode krullen, die ze nooit in model wist te krijgen, wat ze ook probeerde. Ze bond ze meestal gewoon in haar nek samen. Ook dat bracht maar weinig ordening trouwens.

Een korte fluittoon van de intercom...

Haar hand gleed langzaam, met klaarblijkelijke tegenzin naar de toets. Het scherm lichtte op. Er verscheen een smal gezicht boven de hoge dubbele kraag van een Sub-C. Het was haar onmiddellijke superieur Denis Rialto.

“Hoor eens, di Milico,” sprak hij. “Ik zeg het maar meteen voordat er anderen reageren. Je zult nu toch eindelijk met iets anders moeten komen. Die uitzending blameert ons.”

Hij zweeg even, terwijl hij met een vermoeid gebaar

over zijn dun met haar voorziene schedel streek.

“We zijn er allemaal van overtuigd dat je je werk met hart en ziel doet, maar wat leveren die kostbare uitstapjes nu eigenlijk voor concreets op aan het onderzoek? Ik heb je nu al ettelijke malen de hand boven het hoofd moeten houden. En Rhania, ik riskeer mijn eigen positie hiermee. Gisteren nog sprak Dohany mij aan. En hij is een C, geen Sub, maar een complete C! Hij zei me dat... Nou ja, het is niet zo belangrijk wat hij precies zei, maar vind je ook niet dat we de lijn moeten herzien voordat er werkelijke moeilijkheden komen?”

Hij kijkt bijna als een vader, dacht Rhania. Het scheelde niet veel of ze had het ook uitgesproken.

Het scherm doofde uit en verdween. Snel wees ze naar het blokkadeteken en slaakte een diepe zucht. Ze riep voor zichzelf nog eens de holo-tape op en zoog nadenkend op het topje van haar middelvinger.

Naar de afgrond met het Instituut! - dacht ze, terwijl de hele scène zich nog een keer voor haar ogen begon te voltrekken. Wat dachten ze dat ze was. Een klein kind dat ze met hun stomme subsidieregeltjes konden betuttelen? Zagen die zelfingenomen idioten niet wat er gaande was? Ze klaagden over haar, terwijl het meeste geld werd opgeslokt door de catalogiseer-afdeling en de bureaucratische rompslomp. Er viel verdraaid nog aan toe helemaal niets te catalogiseren!

Het hele onderzoek had nog niets opgeleverd dan wat kort werkende chemische rommel, waar die lieve diertjes toch al binnen de kortste keren resistentie tegen hadden opgebouwd, maar liever vertrouwden de hoge dames en heren daar op dan het veldonderzoek een echte kans te geven.

De meesten kenden nog niet eens het verschil tussen een *Gryllus domesticus* en een *Mantis religiosa*,

oftewel een krekel en een bidsprinkhaan. En wat erger was, ze weigerden zich er voor te interesseren.

Ze hoorde hen al zeggen: we weten wat die beesten doen. Al twee eeuwen lang vreten ze de aarde kaal en als het bijna op is, sterven ze bij de bosjes en net als we denken ons opnieuw te kunnen vestigen aan de oppervlakte begint alles weer van voren af aan. We zijn opgegroeid met die nachtmerrie én onze ouders en grootouders. Wat hebben we er aan om nog een keer die verschrikking voorgeschoteld te krijgen.

Zo ongeveer luidde de kritiek en bijna letterlijk zo had die geklonken uit de mond van 'de Rus', zoals het hoofd van het Instituut heimelijk werd genoemd. Een klasse-D bestuurster met verbindingen naar de absolute top, Carla Russa, tijdens een van de wekelijkse Interconvergaderingen.

Rhania kleepte zich uit. Ze spoelde haar vermoedelijkheid weg onder de douche. Peinzend sloeg ze de dunne riviertjes water gade die als kleine parels langs de welvingen van haar lichaam naar beneden rolden, over haar voeten en lange tenen in de stugge recycling-mat.

Tenminste iets wat niet zinloos werd verspild, dacht ze vluchtig. Ze droogde zich af met een doek. Ze wilde de ruwe stof op haar huid voelen in plaats van de lucht uit die steriele droogblazers. Terwijl ze daarmee bezig was draaide ze zich om naar de spiegel.

"Laat ze jou er maar uitschoppen, meid," grinnikte ze hardop tegen haar niet onaantrekkelijke evenbeeld. "Ik weet dat je het toch niet zult opgeven."

Haar stem was laag maar toch fonkelend. Ze bekeek zichzelf.

Vrijwel alles aan haar was lang, maar goed gevormd. Niet te grote stevige borsten, misschien iets te smalle heupen, slanke gespierde dijen en kuiten en een niet

onverdienselijke navel op de plaats waar die hoorde.

Ze stapte in haar buitenkieren. Ook al iets wat de anderen niet beviel, althans hardop. Maar ze hield nu eenmaal van kieren die ze als een tweede huid kon aantrekken, die haar een plezierig gevoel van lichamelijke verschaften.

Ze borstelde vluchtig haar koperrode haren waarna ze het vertrek verliet. Ze sloot de deur af en liep naar de lift die haar naar de grotten zou voeren in de onderaarde. Ze wilde onder de mensen zijn, maar een paar uur lang niemand ontmoeten van het Instituut.

De lift was leeg. Terwijl die de vijftieng verdiepingen af suisde naar het recreatievlak, dacht ze na over haar ontdekking.

Toch vreemd dat er nog niemand op had gereageerd, hoewel, ze had hen ook nauwelijks een kans gegeven. Onmiddellijk na de preek van Rialto, had ze zich van de buitenwereld afgesneden. Maar er moesten heel wat mensen naar de uitzending hebben gekeken. Iemand moest het toch hebben gezien. Het probleem voor haar was dat er geen directe verbinding bestond tussen de sprinkhanen en een verdwijnend rotseilandje. In zoverre kon ze Rialto's verwijt wel honoreren, maar ze maakte zich sterk dat het hem überhaupt was opgevallen.

Toch zou ze spoedig met resultaten op tafel moeten komen. Ze realiseerde zich maar al te goed dat haar positie wankel was. Nu al stonden er tientallen vers opgeleide veldwerkers met opgepompte ideeën en mateloze aanvangsenergie in de startblokken klaar, sommigen zelfs al met een Sub-F graad of hoger, om onmiddellijk elke opengevallen plaats over te nemen. En de hare zou spoedig vacant zijn als er niet snel iets gebeurde.

De lift stopte op nummer acht. Een rumoerige groep jongelui van een jaar of twaalf voegde zich bij haar, op weg naar een van de lagen tussen eenentwintig en zesentwintig, waar het vertier te zoeken was. Ze leken nog 'schoon' te zijn. Hun ogen sprankelden van voorplezier, tot de rook en de jachtmachines hun blik een tijdlang in extase naar binnen zouden keren.

Wat dat betreft was er in de laatste eeuwen niet veel veranderd. Hoewel de maatschappij zich door de sprinkhanen gedwongen naar de ondergrondse wereld had verplaatst, was de menselijke zucht naar vergetelheid een betrouwbare bron van inkomsten gebleven. Gelukkig voor jongelui als deze arme drommels was de overgang langzaam genoeg geweest, hoewel er onvermijdelijk veel slachtoffers waren gevallen toen de eerste totaal-resistente pachylylussoorten waren begonnen te zwermen.

Men had werkelijk alles geprobeerd. Van het onderwater zetten van legplaatsen tot het werpen van atomaire ontploffingswapens. Sommige pogingen hadden een beetje uitstel gegeven, maar uiteindelijk hadden alle middelen gefaald en de insecten hun meest verstokte leefwijzen veranderd.

Toen het water kwam, ontwikkelden de larven kieuwen. Toen de bommen vielen, groeven de larven zich in en werden immuun tegen radioactieve straling; iets wat geen mens voordien voor mogelijk had gehouden. Ook het kunstmatige steriliseren en zelfs de uiteindelijke laatste hoop, de psychische methoden hadden vrijwel niets uitgehaald. Men was gedwongen overgestapt op defensieve wapens.

Allereerst verschenen de koepels van harde kunststof over woonkernen en de pastakweekplaatsen, maar er bezweken er te veel onder tonnen gewicht van hon-

gerige sprinkhanen, zodat als enige mogelijkheid de diepte onder het aardoppervlak nog overbleef.

Met de diepte verslechterde het contact met satellieten. Peperdure, vaste antennesystemen waren niet bestand tegen het gewicht en de knaagzucht van de insecten. De digitale snelweg veranderde in een onbetrouwbaar steegje. Men hield weliswaar veel van wat er was, maar er kon nog maar weinig interactie in stand gehouden worden buiten iedere individuele Schacht.

De weinige koepeltjes in de buitenlucht stonden onder het beheer van het Instituut dat - verspreid over alleen de grootste Schachten - nog steeds niet de hoop had opgegeven om ooit weer de oude heerschappij over het aardoppervlak te hernemen. Maar voorlopig deden de hoge dames en heren niets ander dan nog altijd verbijsterd vaststellen dat de wereld daarboven op zijn kop stond.

Vrijwel alles wat men vroeger over de insecten had menen te weten was waardeloos geworden. Wesp at bij, bij at wesp. Plantenetters werden kadaverruimers, de kaken van het Vliegend Hert, vroeger gebruikt bij het paringsritueel, waren de meest vervaarlijkste aanvalswapens uit de Europese fauna geworden. En niemand begreep hoe het in hemelsnaam zo ver had kunnen komen.

De lift stopte opnieuw en weer stapten er mensen binnen. Er begon een zurige lucht te hangen, terwijl de lift laag na laag voller stroomde.

Rhania begon al spijt te krijgen van haar spontane ingeving toen ze eindelijk op de vijftiengste laag arriveerde. Met een zucht van opluchting stapte ze uit en begaf zich naar haar favoriete lichtgrot, de 'prairie-taveerne'.

Het was een niet al te groot koepelvormig gewelf,

waarop beelden werden geprojecteerd uit de erfenis van het net. Meestal nostalgische scènes met wuivende vlakten, bossen en meren en andere schoonheden van de oppervlakte die de mensheid nu al zo lang moest ontberen. Deze projecties waren overigens niet de reden waarom ze hier regelmatig kwam. Ze had ze al zo vaak gezien, sommige zelfs ook in werkelijkheid, in tegenstelling tot de meeste bezoekers van de grot.

Ze hoopte hier haar beste vriendin Virina Stel aan te treffen, maar helaas, Virina was er niet. Ze zag helemaal niemand die ze kende. Zelfs de barkeeper was nieuw.

Ze had geen behoefte aan nieuwe contacten, veel liever staaarde ze in stilte voor zich uit met een glas rankwortelwijn in haar hand, ongestoord door na-ijverige collega's. Ze wist dat ze een buitenbeentje was, of liever gezegd buitenbeen. Naast haar opvallende lengte, die soms remmend werkte op haar sociale contacten, was er het feit dat ze niet verwend was door de open ruimte ver daarboven. De gewoonte die in het Instituut bestond om ondergronders aan te duiden als 'wormen', stond haar dan ook mateloos tegen.

Hier kon ze echt alleen zijn, anoniem in de massa opgaan, zich er door laten meeslepen, terwijl ze toch de werkelijkheid niet geheel ontvluchtte zoals in de extase-middelen. Nog liever zakte ze weer eens door met Virina, maar nogmaals: die was er dus niet. Ze nam plaats aan de bar en crediteerde een glas drank.

"Hallo, rooie," klonk een raspende stem naast haar. De man had er moeite mee zijn tong bij het spreken op de juiste plaatsen te krijgen. Hij staaarde naar haar met van alcohol wazige ogen. Hij was klein en dik, de ceintuur rond zijn tuniek bezat niet veel gaatjes meer waar hij ruimer op kon worden gesteld. Rhanja wierp

hem een, naar zij hoopte, ijskoude blik toe en besloot hem verder te negeren.

“Ha,” knikte de man, waarbij hij zich met moeite overeind kon houden op zijn kruk. “Ik hou ervan als... als een vrouw laat zien wat ze... wat ze heeft. Weet je dat?”

Het scheen hem niet deren dat er niet naar hem geluisterd werd. Hij bestelde een vers glas wijn voor Rhania, hoewel er even niemand in de buurt was die zijn bestelling kon opnemen en vervolgde: “Jij lijkt op mijn vrouw, ha! Ook al zo’n lange wortel, eh, excuseer de uitdrukking. Een prima vrouw, een prima vrouw.” Hij zette zijn bewering kracht bij met een wat fladderende beweging van zijn hand. “Ze is zo lang dat we... allebe... allebei op een andere vloer moeten uitstappen om thuis te kunnen komen... ha! Hoe vind je die, hè?”

Met een bons gleed hij opzij tegen de inwendig kokende Rhania aan. Ze besloot om zich rustig te houden. Uiterst beheerst zette ze hem weer overeind.

“Dank je,” hikte de man, terwijl hij een vergeefse poging deed om zijn beide ogen tegelijk op haar te richten. “Jij komt wel eens... wel een boven, hè, schoonheid?”

“Meneer,” zei ze scherp, “ik ben hier niet gekomen om naar uw flauwe praatjes te luisteren. Als u toch wilt kletsen, hoepel dan op en kies een ander uit.”

Zijn mondhoeken schoten abrupt naar beneden en hij riep verongelijkt: “Nee, geen... flauwe praatjes meer. Gee... geen flauwe praatjes. Ik ben bloedz... zeri... zerieus. Dat moet ik wel... Ik ben net mijn baan kwijt, zie je. Ik klets te veel.”

“Dat kun je wel zeggen ja,” zuchtte Rhania, terwijl ze aanstalten maakte om op te staan.

“Nee, nee toch... Blijf nou even,” mompelde de man, terwijl hij haar met een zweterige hand tegen-

hield. "Jij lijkt op mijn vrouw en i... ik wil je een geheim vertellen." Hij hield even zijn andere hand voor zijn mond en maakte zachte lispelende geluiden.

Ook dat nog, dacht Rhanía. Nu krijgen we de bekenissen van een ontrouwe minnaar. Maar ze zei: "Goed dan, ventje, maar daarna ga je braaf naar moeder de vrouw."

"Ach nee toch... Nee, luister nou. Ik ben... ben heel serieus. Luister: er zijn mensen boven. Ze houden het geheim, maar... maar ik weet het. Voor Sam hou... houwen ze niets verbor... borgen. Ik ben proefboorder voor de mijnen, mijnwerker dus... Die moet is dus zelf... zelf zoeken. Nou ja, ik... dat was ik dus. Ik ben ontslagen. Maar ik... Ik heb ze gezien. Met deze twee ogen. Ze doen het nou niet zo goed samen, maar toen... toen wel." Hij knikte heftig en zweeg. Daarna liet hij zich zwaar van zijn kruk afglijden, gaf de verbijsterde Rhanía een joviale tik op haar linker bil, ten slotte schommelde hij struikelend en mompelend naar buiten.

Het gewelf vertoonde een kudde wilde paarden die onder het opwerpen van enorme stofwolken door een woeste canyon galoppeerden. De kleine silhouetten van mensen met primitieve steekwapens verschenen aan de rand van een rotsplateau...

HOOFDSTUK 3

Bij terugkeer op haar kamer in het station vond Rhania een capsulebericht. De cylinder bevatte geen afzender aan de buitenkant, maar ze wist wat het betekende: 'de Rus.'

Wel, die moest maar tot morgen wachten, dan was het nog vroeg genoeg om 'nee' te horen te krijgen op haar recente expeditie-verzoek. Het Instituut en de schachtraad namen nu eenmaal nooit risico's, dus waarom zouden die vastgeroeste bureauklerken deze keer een uitzondering op de regel maken? Juist deze keer? Met een zucht liet ze zich in de draaistoel zakken. Ze bewoog haar benen onrustig en wreef zich eens in de ogen.

Ze had eigenlijk geen enkele behoefte om nu wie dan ook aan te horen, maar er was nog steeds het intercomgeheugen. Terwijl ze zichzelf voor lafaard uitschold liet ze gelaten haar hand naar het afspeelteken glijden...

De reacties vielen haar tegen. Er was een kort bericht van Virina. Haar hartsvriendin - die persoonlijk secretaris was - had nog niets kunnen zien. Ze meldde dat ze op het punt stond haar hoge B-functionaris te vergezellen voor overleg met de raad van Schacht Koningsberg. Dat was vlak voor de uitzending geweest. Ze stelde voor om een week later samen te gaan doorzakken in haar favoriete erotische grotclub.

Verder, afgezien van de gebruikelijke practical-jokers met hun voorspelbare seksuele ongein, waren vrijwel alle commentaren negatief of duidelijker gezegd: niksig. Haar ontdekking was gewoon niemand opgevallen, alsof ze voor haar lol een simpele natuur-opname had gemaakt.

Juist wilde ze geërgerd de verbinding verbreken toen de laatste boodschap voor haar ogen verscheen.

Het gezicht was jong en mager. Het droeg de uitpuilende ogen en opgezette oogleden die zo karakteristiek waren voor de nieuweling in de stralingsrijke buitenlucht. De stem sprak zacht, de ogen bewogen snel en rusteloos. Hij stelde zich voor als Sub-E Charles Dwyer en vroeg nederig een onderhoud aan met haar in de komende drie dagen. Nadat hij zijn code had opgegeven, verscheen er het wisteken.

Verbaasd trok Rhanía haar wenkbrauwen op. Wat had de jongeman haar te vertellen dat hij geheim wens te houden voor anderen? Ze kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen. Zonder te aarzelen riep ze de opgegeven code op. Teleurgesteld staarde ze naar het rode blokkadelicht.

Charles Dwyer. Ongetwijfeld niet iemand van haar sectie en zo te zien dus vers van school. Wel, ze zou haar ongeduld moeten bewaren. Gehaast maakte ze een notitie voor de volgende morgen. Tot haar verrassing stelde ze vast dat haar hand trilde.

Hoewel ze drommels goed wist dat niets en niemand haar van een eenmaal ingeslagen weg kon afhouden, voelde ze zich door het absoluut ontbreken van positieve respons toch meer aangedaan dan ze tevoren zou hebben verwacht.

“Di Milico, di Milico”, sprak ze tegen zichzelf. “Je hebt het jezelf weer eens onmogelijk gemaakt. En je

weet zeker wel wat je nu gaat doen?" Ze griste haar sleutels van het bed, waarna ze met lange passen haar woning uit beende. Ze liep de eindeloos lijkende gang door en klopte op de deur van Steve Bonua.

Ogenblikkelijk toen de voordeur open gleed wierp ze zich in zijn armen, er zich absoluut niet om bekommerend dat hij al een bezoeker had.

"Oh Steve," bracht ze er uit. Het was belachelijk, maar ze beefde plotseling over haar hele lichaam.

Steve staaarde enigszins verward om zich heen. Hij stamelde verbluft: "Eh, Rita, zou je..."

Zwijgend en met een air van gekrenkte trots stapte het andere meisje Rhania voorbij. Met een dreun werd de deur dichtgesmeten.

"Kijk nou eens wat je gedaan hebt. En ik heb juist..." begon Steve, maar hij maakte zijn opmerking niet af. In plaats daarvan trok hij haar beschermend stevig tegen zich aan. "Ik heb de uitzending gezien. Het is ook je eigen schuld als je in de nesten werkt."

"Oh, hou toch op," reageerde Rhania fel. "Altijd als jij je mond open doet komt er een stuk onzin uit. Ik snap eigenlijk niet waarom ik hier ben gekomen. Nou ja, ik snap het wel. Ik heb je armen om me heen nodig. Jammer dat je voor de rest zo stom bent. Zeg alsjeblieft niks, maar maak me warm, goed warm."

Steve gaf zich gewonnen. Hij leidde haar naar de slaapkamer en deed wat hem was gevraagd, langzaam, langdurig.

HOOFDSTUK 4

Steve sliep nog. Rhania strekte enkele ogenblikken behaaglijk haar ledematen en wreef zich de ogen uit. Steve draaide zich om. Hij mompelde iets onbestemds in zijn slaap. Rhania staarde teder en met een onhoorbaar lachje op hem neer. Ze streek even met haar hand over zijn haar en fluisterde: "Mijn complimenten aan Rita, de slet."

Ze sprong soepel overeind, griste haar kleren van de stoel naast het bed, nam heel snel een douche, waarna ze zich haastig aankleedde in de woonkamer. Daar greep ze pen en papier en schreef met duivels genoe-
gen:

*Ben vannacht nog even terug geweest, vond je
met dat lange mens in bed. Ik haat je,*

Rita

Maar ze schreef er iets vriendelijker onder:

P.S. bedankt voor je zwijgen.

R.

Ze schudde haar haren los, maar bedacht zich, het vloog werkelijk alle kanten op. Ze bond ze weer bij el-

kaar in haar nek. Nerveus begaf ze zich naar haar eigen vertrekken. Door de glazen gang scheen een digitale zon uit een even onechte strakblauwe, wolkenloze hemel. Even bleef ze staan. Ze staaide uit over de beeltenis van een kunstmatige woestijn rond het station, die zich boven ook werkelijk bevond en die daar enigszins bescherming bood tegen de sprinkhanen.

Ze realiseerde zich plotseling hoe mooi de aarde kon zijn en hoe betoverend hij op sommige plaatsen enkele maanden lang was... tot de volgende zwerm.

Wel, de kogel moest maar door de kerk. Ze stapte haar woning binnen, plaatste zich resoluut voor de Intercom en activeerde het codeteken.

“De Rus” had haar blijkbaar al verwacht want nog in dezelfde seconde verscheen ze op het scherm.

Rhania wilde haar mond openen om iets te zeggen, maar Carla Russa hield haar hand afwerend omhoog en sprak: “Rhania di Milico, ik ben blij dat je eindelijk belt. Kun je meteen bij me komen? Ik heb iets met je te bespreken.”

Rhania knikte woordeloos. Ze trachtte uit de ander haar stemming te lezen, maar het brede, vlakke gezicht van de leidster van het Instituut verried niets van wat er in haar omging. Het scherm doofde uit.

Een persoonlijk onderhoud. Dat moest het ergste betekenen. Behalve tijdens de beëdigingsceremonie, ongeveer twee jaar geleden, had ze nog nooit alleen oog in oog met haar hoogste superieur gestaan.

Aarzelend stond ze op. Ze trommelde enkele ogenblikken onzeker op de rugleuning van de zetel, waarbij ze met haar ogen de kamer in zich opnam. Het was alsof ze hem voor de eerste keer zag, hoewel ze er van overtuigd was dat het de laatste keer zou zijn.

Zij als Sub-D had over voldoende comfort beschikt

om haar woning alleszins leefbaar te maken. Hoewel de muren werkelijk waren volgestouwd met analyse- en snij-apparatuur, chemische filters, spectraal centrifuges en eindeloze rijen kweekschalen had ze toch voldoende met de overgebleven ruimte kunnen goochelen naar haar eigen smaak. Waar het ook maar mogelijk was, stonden groene planten. Het nagebootste zonlicht door de matvensters was gunstig genoeg om een weelderige groei te bevorderen.

Rhania beet wat spijtig op haar onderlip, telde inwendig tot tien en verliet het vertrek. Zonder dralen begaf ze zich nu naar het centrum van het station.

Een klikker kondigde haar komst aan, zodat even later de automatische deuren van Russa's compartiment zoevend opengleden.

'De Rus' zat in een tamelijk laag, comfortabel rustblok, naast een glimmend metalen tafel, op één poot, waarop enkel een karaf met een paarse vloeistof en twee glazen stonden. Ze zat zichtbaar ontspannen met haar benen over elkaar. Haar opvallend kleine, in sandalen gestoken voeten staken onder de zoom van haar lichtgroene tuniek uit. Het zilvergrijze haar droeg ze in een lange vlecht rond haar hoofd. Haar ver uit elkaar staande ogen namen Rhania op met een mengsel van moederlijke bezorgdheid, die het meisje wat misplaatst voorkwam, en nog iets wat moeilijk anders te omschrijven viel dan behoedzaamheid.

"Ga zitten, lieve kind." Het was de moederlijkheid die sprak. Dat kon van alles betekenen. Met haar hand wees ze naar een spierwitte, lage bank voor haar. "Rhania di Milico, ik had gehoopt je al eerder in mijn kantoor te kunnen ontmoeten."

"Ik was in de onderaarde," antwoordde het meisje kortaf.

Carla Russa glimlachte snel. Ze negeerde Rhanía's vooropgezette koelheid en vervolgde: "Je bent een van de jongste Sub-D's, is het niet?"

"Zesentwintig," knikte Rhanía.

'De Rus' zweeg een poos, waarbij ze Rhanía's gezicht tot in detail leek te bestuderen. Toen ging ze verder: "Ik weet nog goed hoe het was toen ik nog jouw leeftijd had."

Rhanía kon het zich nauwelijks voorstellen en wachtte gelaten af.

"Je wilt zo veel en alles liefst zo snel mogelijk en..."

Wacht eens, dacht Rhanía, ze wil me inpalmen, maar dat laat ik mooi niet gebeuren. Hardop zei ze: "Als u mij tot de orde wilt roepen of me mijn faciliteiten wilt ontnemen, dan hoor ik dat liever meteen. Ik geloof dat ik er wel tegen kan."

Carla Russa schudde langzaam en belerend het hoofd. Ze schonk haar bezoekerstest ongevraagd een glas met de paarse vloeistof in. "Hier. Er is voorlopig geen reden om zo opgewonden te raken. Mijn lieve kind, je schijnt één ding maar niet te willen beseffen: de mensen willen niets meer horen over de sprinkhanen. Het gaat hier om de bestrijdingsmethoden, niet om het biologische leven van het insect. Ik bewonder de moed waarmee jij je telkens weer in die zwermen stort, maar de onderhoudskosten aan de zwevers die jij gebruikt zijn bijna drie maal zo hoog als die van elke andere veldwerker. Je zult toch moeten toegeven dat dit op sommige mensen de bijna logische indruk van verkwisting kan maken!"

Dus toch een preek, dacht Rhanía, maar ze hield zich nu wijselijk stil. Haar vingers speelden nerveus met het glas.

"Het is mijn taak orde te scheppen in soms penibele

zaken betreffende het Instituut en het Schachtbestuur. Je moet mij zien als een soort schokbreker tussen die twee om het Instituut optimaal te laten functioneren, en wel zo mogelijk als een eenheid."

Rhania barstte los: "Maar er gebeurt toch niks. Niemand komt hier met nieuwe ideeën."

"O, zeker heb je ten dele gelijk," reageerde Russa koel. "Maar er zijn wel degelijk mensen met een nieuwe frisse aanpak die mij weliswaar in bepaalde aspecten tegenstaat, maar die best eens veelbelovend voor de toekomst zou kunnen zijn."

"Dan heeft u zeker andere uitzendingen gezien dan ik," kon Rhania niet nalaten op te merken.

"Misschien." De oudere vrouw knikte onbewogen. "Welnu, ik heb hier jouw verzoek tot het uitrusten van een viermansexpeditie in de Zwartkloofsector..." Ze haalde het papier van onder de tafel tevoorschijn. "Er staat een commentaar van de Schachtraad onder. Helemaal negatief."

Rhania wilde iets zeggen, maar slikte wijselijk de opmerking weer in toen ze de uitdrukking in de ogen van de ander zag.

Russa vervolgde: "Ik kan natuurlijk niet om zo'n advies heen, dat zul je begrijpen. De Raad verschaft ons de financiële middelen. En met de gunstige pasta-oogsten van de laatste jaren verdenk ik de autoriteiten er van dat ze eigenlijk niet meer zo'n behoefte aan de bovenaarde hebben. Ze grijpen tenminste elk excuus aan om te beknibbelen op het budget. De strijd-lust schijnt er een beetje uit te zijn in deze generatie."

Rhania luisterde met stijgende verbazing. Waar wilde 'de Rus' in vredesnaam naartoe werken met haar verhaal? Wat was ze van plan met die openhartigheid? Het gesprek nam bepaald een andere wending dan ze

verwacht had. Verstrooid zette ze het glas op de tafel neer zonder er een slok van genomen te hebben.

“Wat zou je er van denken, mijn lieve kind, om als mijn persoonlijke boodschapper naar Schacht Koningsberg te gaan? Het zou de spanning die rond jou in het Instituut is ontstaan wat verlichten en ook voor jezelf zou het goed zijn om er even van los te zijn. Je zou natuurlijk een gepantserde glijder nodig hebben, voorraden voor - laten we zeggen - drie weken; op zijn minst een laag-frequentiestraler en ook zuurstof voor onder water zou onontbeerlijk zijn.”

“Schacht Koningsberg?” stamelde Rhanía. “Maar dat ligt compleet de andere kant op: in het oosten... en onder water in de bergen?”

“Het zou natuurlijk maar voor een dag zijn,” ging ‘de Rus’ doodkalm verder. “Je zou er maar weinig tijd mee verliezen en met een beetje behendigheid zou je die zelfs nog wel kunnen inkorten, als je weer naar het Westen trekt.” Daarna zweeg ze.

Veel te traag begon het tot Rhanía’s hersenen door te dringen. Ze sprong uit haar stoel overeind. Carla Russa glimlachte heel even. Haar trekken begonnen zich te verzachten, wat haar anders zo stuurse gezicht iets onverwacht vrouwelijks gaf. Bijna mooi, was Rhanía’s verraste gedachte. Ze zou de oudere vrouw wel om de hals willen vliegen, maar ze realiseerde zich dat dit nogal ongepast was.

‘De Rus’ had haar gezicht weer snel in de plooi. Ze vervolgde op zakelijk toon: “Begin maar vast te pakken. Meld je wanneer je gereed bent. En denk er om, pas goed op jezelf. Wat ze ook van je mogen zeggen, ik geloof dat het Instituut jou nodig heeft en...” ze sloeg in een defaitistisch gebaar haar handen omhoog, “en hou alsjeblieft eens een keer een zwever heel, wil je?”